

Др Мирко Васиљевић*

ПРЕДРАГ ШУЛЕЈИЋ
(1934 2016)

Суровост животне истине – смрти однела је ових дана нашег уваженог и вољеног професора др Предрага Шулејића – Пеђу, однела је његовој супрузи, синовима, унуку, родбини и познаницима супруга, оца, деду, рођака, пријатеља, однела је научној заједници и Правном факултету Универзитета у Београду истинског и тихог научног прегаоца и мислиоца, однела је Спољнотрговинској арбитражи при Привредној комори Србије дугогодишњег препознатљивог и одговорног арбитра, однела је Комисији за израду грађанског законика Србије истакнутог члана, однела је широкој правничкој јавности и струци човека чија је реч била увек последња за област Права осигурања. И ту застаје моћ речи пред потребом да учине оно што би све ове институције и посебно породица желели. Али потреба речи, па и речи Комеморативне седнице, остаје да забележи, да утемељи, да подсећа, да изрази, да остави, да сачува, да пренесе, да утисне, да не да да заборав надвлада.

Са професором Шулејићем у животу смо били не само колеге, већ много више од тога – пријатељи. Увек је зрачио искреношћу, човекољубљем, отвореношћу, несебичношћу, честитошћу. Био је парадигма смирености, толерантности, тихости, спремности да помогнеш. У свему овом био је јединствен, недостижан, велики, непоновљив, трајан. Као студент и касније колега памтим те само по лепом. У студентским очима није градио „ореол недодирљивог професора“, који одором недодирљивости прикрива своју унутрашњу испразност или интелектуалну лимитираност. Студенти то памте, знају и цене. Није га одликовало ни прављење испразне величине испитном строгишћу. Напротив, важио је за крајње толерантног ис-

* Аутор је редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, vaske@ius.bg.ac.rs

питивача, што студенти никад не заборављају, а памте до бесвести. И треба да памте и морају да памте и преносе.

Професор Шулејић, наш Шуле, рођен је у Смедеревској Паланци 1934. године, коју је нечувено волео и којој се сваком згодом враћао. Студирао је на Правном факултету у Београду и дипломирао као одличан студент 1957. године. Каријеру дипломираног правника почео је као адвокатски приправник у Смедеревској Паланци и у Београду. Школске 1961/62 боравио је у Европском универзитетском центру у Нансију, где је са успехом завршио специјализацију. Године 1962 изабран је за асистента на Правном факултету Универзитета у Београду, где децембра 1964 брани докторску дисертацију „Осигурање од грађанске одговорности“. Школску 1967/68 провео је као стипендиста Француске владе на Правном факултету I у Паризу, где је изучавао Право осигурања. Након повратка, 1968. године, биран је за доцента на Правном факултету у Београду. Од 1970. године самостално изводи наставу из Права осигурања, а учествовао је и у извођењу наставе из Привредног права, Облигационог права, Увода у грађанско право и Стварно право. За ванредног професора за предмет Привредно право и Право осигурања биран је 1973. године, а за редовног професора 1979. године. Логиком силе закона пензионисан је 30. септембра 2001. године.

Научни опус проф. Шулејића је изузетно плодан. Објавио је преко 100 научних и стручних чланака, велики број рецензија и коментара. Био је ментор десетина магистарских и докторских теза. Разуме се да је највећи допринос научној заједници оставио својим уџбеником *Право осигурања*, чије се прво издање појавило 1973. године, године када сам као студент завршне године студија и сам имао задовољство и част да спремам испит из предмета Право осигурања управо из овог уџбеника. Сећам се само колико је професор на предавањима причао некако нежно о предстојећем објављивању ове књиге, да смо ми студенти стицали утисак да то доживљава као рођење детета, што у основи и јесте, и што смо ми с посебним симпатијама ценили и што нам је употпуњавало слику уваженог професора, као нежног, тихог посвећеника и заљубљеника струке права и универзитетске професије. Професор Шулејић је заиста био у правом смислу дете универзитета, факултета и одолео је изазову да ово дели с другим изазовнијим функцијама и положајима ван факултета, осећајући да тиме неће бити оно што он уистину и јесте био – универзитетски професор и учитељ студената права. Уџбеник *Право осигурања* доживео је касније више издања, али је прво издање свакако оставило највише трага, била је то књига првенац и пионирски подухват у овој области у тадашњој нашој земљи. Ова књига оставила је великог трага и одјека не само у нашој универзитетској

заједници, већ и широкој правничкој популацији. Како јуче, тако и данас и сигуран сам и увек остаће наш заједнички осећај да кад се помене *Право осигурања* мислиће се на професора Шулејића, као и кад се помене име професора Шулејића мислиће се на *Право осигурања*. А тада, што би песник рекао „имао се рашта и родити“! Деценијски скупови правника на Копанику, Врњачкој Бањи, Будви, Палићу, Златибору и где још не, нису могли да прођу без учешћа и реферата професора Шулејића, који су остављали трага. Професор Шулејић учествовао је као национални представник и на више конгреса Светског удружења за право осигурања са својим рефератима, а објављивао је радове и у страним часописима, посебно француским, држао предавања и на Правном факултету у Новом Саду, Саобраћајном факултету у Београду, а био је дугогодишњи управник специјалистичких студија „Уговори у спољној трговини“, које је са успехом дуго година организовао Правни факултет у Београду. Не може остати неупамћена и незабележена и уредничка активност професора Шулејића – дугогодишњи уредник часописа *Осигурање*, један од уредника *Енциклопедије имовинског права и Права удруженог рада*, *Правног лексикона*. Посебно је запажено његово стручно учешће у раду наше водеће осигуравајуће куће „Дунав осигурање“.

Професору Предрагу Шулејићу, нашем Шулету како су га из милоште готово сви ословљавали, правничка и интелектуална јавност, као и јавност уопште, дугују немерљиво. Тај дуг према професору педагогу – узору, према научнику посвећенику – узору, према човеку – узору, ова јавност може вратити само на један начин – заветом чувања успомена и заветом незаборава. Она то, уверен сам, овим речима управо и чини.

Нека осећај породичне туге, колегијалне и пријатељске туге, због физичког одласка у нови свет вечности, у коме верујемо влада филозофија мира и спокоја, осећај таквог губитка међу нама нежног супруга, оца, деде, комшије, пријатеља, надвлада осећај части и поноса што смо професора Шулета као таквог имали са нама, у нама, поред нас и што ћемо га као таквог у нашим сећањима чувати и сачувати за нас, ради нас и оних који долазе.

Почивај нам у рајском миру, драги наш Шулe и нека ти је вечна слава и хвала!